

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.480 van 15 december 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 januari 2003, verklaart er zich op 25 mei 2007 voor de vierde maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 30 juni 2008, verstuurd op 1 juli 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het district Muhmand Dara de provincie Nangarhar. Uw vader zou voor het regime van Najibullah hebben gevochten. Enkele jaren later zou u door bepaalde verwanten zijn beschuldigd van een communist te zijn. U zou daarom Afghanistan hebben verlaten in 2001, waarna u voor langere periodes in Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland verbleef alvorens op 28 januari 2003 asiel

aan te vragen bij de Belgische autoriteiten. Op 26 augustus 2003 kreeg u van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat u geen gehoor had gegeven aan de oproeping noch aan de vraag om inlichtingen. U zou op dat moment in het Verenigd Koninkrijk hebben verbleven waar u asiel aanvroeg. Alvorens daar een eindbeslissing genomen was, keerde u terug naar België waar u op 9 september 2004 een tweede asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten, dewelke de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging nam. Op 27 februari 2006 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het CGVS nam daarin op 16 juni 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van de ongeloofwaardigheid van uw beweerde afkomst uit Afghanistan. Op 25 mei 2007 diende u een vierde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde niet naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u, gedurende de vier asielprocedures, een identiteitskaart neer, evenals een brief van de "jirga", een brief van het dorpshoofd en een krantenartikel van de "Daily Wahdat Peshawar".

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- door manifest gebrekkige kennis over zijn beweerde streek van oorsprong en door inconsistenties op zijn neergelegde documenten kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers afkomst uit Nangarhar, Afghanistan.

2. Over de ontvankelijkheid van de zaak.

1. Verweerder werpt de exceptie 'fraus omnia corrumpit op'. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe gelogen te hebben over zijn identiteit en asielrelaas en brengt een nieuwe versie van de feiten. Hij heeft tijdens de drie vorige aanvragen, tot na het gehoor ten gronde in deze hangende vierde aanvraag, de Belgische autoriteiten intentioneel misleid, zowel met valse verklaringen als met valse Afghaanse identiteitsdocumenten. Verweerder verzoekt de Raad om de onontvankelijkheid van het verzoekschrift uit te spreken wegens ontstentenis van het wettelijk vereiste rechtmatig belang.
- 2.2. Alvorens zich te kunnen uitspreken over de opgeworpen exceptie dringt zich een onderzoek van de door verzoekende partij opgeworpen middelen op.
3. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe gelogen te hebben over zijn identiteit en asielrelaas, en valse Afghaanse identiteitsdocumenten te hebben voorgelegd. Hij deed dit op aanraden van vrienden en kennissen, en mensen die hem hielpen tijdens de vlucht. Hij was nooit van plan in België asiel aan te vragen, doch wilde doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk, alwaar hij onder zijn echte naam asiel aanvroeg. Ten tijde van zijn eerdere aanvragen in België bestond de subsidiaire bescherming nog niet, waardoor hij genoopt werd te liegen om niet teruggestuurd te worden naar oorlogsgebied. Hij verzoekt de Raad om een beoordeling ten gronde. De basisprincipes van het asielrecht voorzien immers in zeer strikte omstandigheden om iemand te kunnen uitsluiten van de asielprocedure, in het bijzonder deze in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De vroegere door angst ingegeven leugens zijn niet te vergelijken met misdaden tegen de menselijkheid. Verzoeker verwijst naar artikel 3 EVRM en stelt dat onmogelijk kan worden volgehouden dat iemand die liegt ook automatisch het recht op bescherming verliest en zich om die reden niet meer kan beroepen op artikel 3 EVRM. Verzoeker verwijst te dien einde naar de situatie in

Afghanistan en meer in het bijzonder naar het district (sic) Nangarhar waarvan hij afkomstig zou zijn. Hij verzoekt de Raad om de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid niet te aanvaarden.

- 2.4. Terecht werpt verzoekende partij op dat ook in geval van leugens en bedrog een beroep kan worden gedaan op artikel 3 EVRM. Een toetsing van artikel 3 EVRM is immers noodzakelijk gelet op het absolute karakter van het verbod op uitzetting.

Echter, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt blijkt uit de neergelegde stukken (paspoort en identiteitskaart) dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit Mohmand Agency gelegen in het Federaal bestuurd Stammengebied in Pakistan en niet zoals verzoeker verkeerdelijk stelde in het district (sic) Nangarhar in Afghanistan. Een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan mist bijgevolg feitelijke grondslag en kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

Artikel 3 EVRM eist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor mensonterende behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk vast te stellen op artikel 3 EVRM. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan met betrekking tot zijn persoonlijke situatie die een beroep op artikel 3 EVRM gegrond zouden kunnen verklaren.

- 2.5. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de vreemdeling enkel een beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal kan instellen bij de Raad wanneer hij doet blijken van een benadeling of van een belang.
- 2.6. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).
- 2.7. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Een belang is slechts wettelijk rechtmatig wanneer het geoorloofd, “oorbaar” is. Volgens het algemeen rechtsbeginsel “*Fraus omnia corrumpit*” (RvS 28 februari 2003, nr. 116.620; RvS 5 oktober 2001, nr. 99.520; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), dat de openbare orde raakt, kan geen gunstig gevolg gegeven worden aan het beroep van een vreemdeling wanneer deze de Belgische autoriteiten bewust misleidt.

- 2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift toegeeft gelogen te hebben over zijn identiteit en asielrelaas, hij erkent eveneens gebruik te hebben gemaakt van valse stukken. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift vermeldt heeft verzoeker eveneens gelogen over zijn afkomst aangezien hij niet, zoals hij steeds beweerd heeft en nog steeds volhoudt, afkomstig is uit de provincie Nangarhar in Afghanistan maar uit het Federaal Bestuurd Stammengebied in Pakistan. Verzoeker stelt dat hij slechte raad gevolgd heeft en genoodzaakt was te liegen om niet te worden teruggestuurd

naar oorlogsgebied. Een dergelijk motief kan geenszins geldige verschoningsgrond vormen. De Raad stelt vast dat verzoeker getracht heeft de Belgische overheden doelbewust te misleiden. Het intentionele karakter van het bedrog blijkt duidelijk uit verzoekers verklaringen en is derhalve aangetoond.

- 2.10. Uit het rechtsbeginsel "*Fraus omnia corrumpit*" volgt dat het beroep niet ontvankelijk is wegens ontstentenis van het wettelijk vereiste rechtmatig belang (RvS 27 februari 2003, nr. 116.540; RvS 9 september 2003, nr. 122.616). De exceptie wordt derhalve aanvaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 december 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.